

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 2496
Warszawa, 27 kwietnia 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 159 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 116 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą:

**- o wyrażenie wotum nieufności wobec
Minister Rodziny, Pracy i Polityki
Społecznej Elżbiety Rafalskiej.**

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy panią poseł Marzenę Okła-Drewnowicz.

(-) Bartosz Arłukowicz; (-) Urszula Augustyn; (-) Joanna Augustynowska; (-) Tadeusz Aziewicz; (-) Paweł Bańkowski; (-) Anna Białkowska; (-) Krzysztof Brejza; (-) Borys Budka; (-) Alicja Chybicka; (-) Janusz Cichoń; (-) Piotr Cieśliński; (-) Ewa Drozd; (-) Grzegorz Furgo; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Kinga Gajewska; (-) Zdzisław Gawlik; (-) Elżbieta Gelert; (-) Marta Golbik; (-) Cezary Grabarczyk; (-) Jan Grabiec; (-) Rafał Grupiński; (-) Andrzej Halicki; (-) Bożena

Henczyca; (-) Jolanta Hibner; (-) Marek Hok; (-) Bożena Kamińska; (-) Włodzimierz Karpiński; (-) Małgorzata Kidawa-Błońska; (-) Marcin Kierwiński; (-) Joanna Kluzik-Rostkowska; (-) Magdalena Kochan; (-) Agnieszka Kołacz-Leszczyńska; (-) Ewa Kołodziej; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Ewa Kopacz; (-) Robert Kropiwnicki; (-) Gabriela Lenartowicz; (-) Izabela Leszczyna; (-) Beata Małecka-Libera; (-) Arkadiusz Marchewka; (-) Rajmund Miller; (-) Aldona Młyńczak; (-) Czesław Mroczek; (-) Izabela Katarzyna Mrzygłocka; (-) Arkadiusz Myrcha; (-) Sławomir Neumann; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Norbert Obrycki; (-) Marzena Okła-Drewnowicz; (-) Katarzyna Osos; (-) Małgorzata Pępek; (-) Sławomir Jan Piechota; (-) Kazimierz Plocke; (-) Agnieszka Pomaska; (-) Jacek Protas; (-) Elżbieta Radziszewska; (-) Grzegorz Raniewicz; (-) Jakub Rutnicki; (-) Grzegorz Schetyna; (-) Tomasz Siemoniak; (-) Bogusław Sonik; (-) Michał Szczerba; (-) Krystyna Szumilas; (-) Bożena Szydłowska; (-) Iwona Śledzińska-Katarasińska; (-) Marcin Święcicki; (-) Cezary Tomczyk; (-) Robert Tyszkiewicz; (-) Anna Wasilewska; (-) Monika Wielichowska; (-) Ryszard Wilczyński; (-) Mariusz Witczak; (-) Marek Wójcik.

Uzasadnienie

Niniejszy wniosek o wyrażenie wotum nieufności wobec Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Elżbiety Rafalskiej jest wynikiem prowadzenia przez panią minister nieudolnej, nieprzemyślanej i szkodliwej działalności w ramach kierowania wspomnianym resortem. Poczynania minister Elżbiety Rafalskiej, a często także brak podejmowanych działań doprowadziły do trwającego już kolejny tydzień protestu osób niepełnosprawnych, ich rodziców oraz opiekunów. Zdesperowani obywatele, w nadziei na wysłuchanie ich postulatów, podjęcie dialogu oraz polepszenie ich ciężkiej sytuacji życiowej zdecydowali się na protest na terenie Sejmu RP. Pomimo pozornych i populistycznych prób wykazania zainteresowania przez minister Elżbietę Rafalską ich sytuacją, a także niewybrednych komentarzy ze strony czołowych przedstawicieli obozu władzy i Wysokiej Izby, rodzice wraz ze swoimi niepełnosprawnymi dziećmi wytrwale oczekują na poważne potraktowanie sprawy, dla której zdecydowali się poświęcić dodatkowym uciążliwościom pozostając na sejmowych korytarzach.

Polityka socjalna prowadzona przez Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Elżbietę Rafalską generuje podziały na gorsze i lepsze dzieci. Należy wskazać, że dzieci dotknięte niepełnosprawnością w stopniu lekkim, które ukończyły 16 rok życia, nie zostały ujęte w ramy rządowego programu 500 plus. To wyklucza możliwość pozyskiwania przez te osoby dodatkowych środków finansowych, niezbędnych do zaspokajania potrzeb wynikających z niepełnosprawności. Założenia tego programu oraz bierność minister Rafalskiej w zakresie przeprowadzenia jego zmian niesie za sobą wielopłaszczyznowe negatywne skutki. Poza oczywistym, finansowym brakiem wsparcia osób niepełnosprawnych program w obecnej formule pogłębia podziały społeczne, pogrążając nieobjęte nim niepełnosprawne dzieci w poczuciu osamotnienia i izolacji.

Ponadto program 500 plus w obecnej formule wyklucza samotnych rodziców, wychowujących jedno dziecko i zarabiających najniższą krajową z systemu pomocy społecznej, m.in. z funduszu alimentacyjnego, czy zasiłków mieszkaniowych. Najniższa krajowa płaca wynosi 2100 zł brutto, podzielona przez dwie osoby wchodzące w skład jednego gospodarstwa domowego wynosi 1050 zł, co automatycznie wyklucza rodzica samotnie wychowującego dziecko z funduszu alimentacyjnego, jeżeli drugi rodzic

dziecka nie płaci. Często w tego typu sytuacjach rodzic samotnie wychowujący dziecko ma za wysokie dochody w przeliczeniu na jednego członka rodziny, aby przysługiwały mu wypłaty z funduszu alimentacyjnego, w którym kryterium dochodowe wynosi 725 zł. W świetle obowiązujących regulacji rodzic będący w takiej sytuacji zbyt dużo zarabia, aby korzystać z dodatku mieszkaniowego lub innej formy zasiłków udzielanych w ramach pomocy społecznej.

Kolejnym przykładem niesprawiedliwości generowanej przez rządowy program 500 plus jest pominięcie w tymże systemie dzieci przebywających w placówkach wychowawczych i opiekuńczych. Należy zaznaczyć, że dzieci umieszczane w rodzinach zastępczych zostały ujęte w programie 500 plus, natomiast dzieci objęte opieką instytucjonalną nie korzystają ze środków przyznawanych w ramach tego systemu. Wchodzą one w dorosłość dostając jednorazowo niewielką kwotę przeznaczoną na usamodzielnienie, zagospodarowanie się, etc. To niezrozumiały podział dzieci w równie trudnych sytuacjach życiowych. Należy zaznaczyć, że resort kierowany przez panią minister posiada wszystkie instrumenty aby te nierówności wyeliminować, a mimo to nie podejmuje jakichkolwiek działań w tej sprawie.

Na wniosek posłów Prawa i Sprawiedliwości w dniu 21 października 2014 r. Trybunał Konstytucyjny ogłosił wyrok (K38/13) w sprawie opiekunów dorosłych osób z niepełnosprawnościami. Zgodnie z tym orzeczeniem art. 17 ust. 1b ustawy o świadczeniach rodzinnych, w zakresie, w jakim różnicuje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną, po ukończeniu przez nią wieku określonego w tym przepisie ze względu na moment powstania niepełnosprawności, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Przedmiotowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego nadal nie został wykonany, a Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Rafalska nie podjęła żadnych działań ustawodawczych prowadzących do przywrócenia równego traktowania opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych. Należy zaznaczyć, że rząd koalicji Platformy Obywatelskiej oraz Polskiego Stronnictwa Ludowego zapewnił wówczas w rezerwie budżetowej na 2016 rok kwotę 657 milionów złotych na realizację tego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Pomimo wskazania przez posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość w przedmiotowym wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, iż

„(...) naruszone zostały zasady demokratycznego państwa prawa, w szczególności zasada sprawiedliwości społecznej, oraz zasada równości wobec prawa i obowiązek zapewnienia osobom niepełnosprawnym pomocy w zabezpieczeniu egzystencji” przeznaczone przez rząd Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego na ten cel pieniądze nie zostały wypłacone. Opisana powyżej sprawa w sposób wyraźny ukazuje podejście minister Elżbiety Rafalskiej do obowiązującego w Polsce ładu konstytucyjnego oraz świadczy o braku wrażliwości na problemy osób niepełnosprawnych.

Wbrew oczekiwaniom Polaków działania Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, którym kieruje minister Elżbieta Rafalska nie mają charakteru dalekosiężnych planów. Najlepszym przykładem owej krótkowzroczności, bądź niewyrafinowanego populizmu obecnego obozu władzy są założenia rządowego programu „Za życiem”. W ramach tej koncepcji rodzina, w której urodzi się niepełnosprawne dziecko otrzyma jednorazowe wsparcie finansowe, bez zapewnienia przy tym jakichkolwiek świadczeń pomocowych w kolejnych latach życia dziecka. Minister Elżbieta Rafalska nie podejmuje zatem działań mających na celu zapewnienie obywatelom faktycznej pomocy w wychowaniu niepełnosprawnych dzieci, jednocześnie tworząc programy zmierzające wyłącznie do poprawy notowań politycznych z wykorzystaniem osób niepełnosprawnych. W ramach tego programu przekazano ponad 3 mld zł na upokarzającą kobiety „daninę” za urodzenie niepełnosprawnego dziecka.

Jednym z przykładów populistycznych działań minister Elżbiety Rafalskiej, podejmowanych w sprawie rozwiązania problemu, z którym zjawily się w sejmie osoby niepełnosprawne, jest podpisanie porozumienia z częścią środowiska rodziców osób niepełnosprawnych. Niestety, w gronie sygnatariuszy owego porozumienia trudno odszukać osoby protestujące w Sejmie lub ich przedstawicieli. Natomiast znalazła się w tym gronie chociażby asystentka społeczna - ojca Prezesa Rady Ministrów Mateusza Morawieckiego – pana posła Kornela Morawieckiego.

Osoby niepełnosprawne, wraz ze swoimi rodzicami i opiekunami, którzy protestują w Sejmie słusznie zwrócili uwagę na brak działań członków Rady Ministrów

w sprawie ich problemu. Pani minister podczas spotkania z protestującymi przekonywała, że potrzeba czasu na stworzenie odpowiednich rozwiązań prawnych spełniających ich oczekiwania. Warto zaznaczyć, że w tym czasie trwały prace Komisji Polityki Społecznej i Rodziny nad rządowym projektem ustawy zmieniającej ustawę o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, gdzie przedstawiciel rządu sekretarz stanu pan Krzysztof Michałekiewicz, razem z posłami Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość, odrzucali poprawki mające na celu poprawienie sytuacji osób niepełnosprawnych. W świetle doświadczeń zdobytych w obecnej kadencji Sejmu należy domniemywać, że owe poprawki zostały odrzucone wyłącznie ze względu na fakt, iż zostały one przygotowane przez posłów opozycji. Dla obecnej władzy nie są zatem istotne zaproponowane rozwiązania legislacyjne, które mogłyby choćby częściowo poprawić sytuację osób niepełnosprawnych. Liczy się wyłącznie interes polityczny i walka o głosy wyborców, bez zważania na dobro obywateli.

Dowodem bierności oraz braku determinacji w działaniach resortu kierowanego przez panią Elżbietę Rafalską są bezowocne prace zespołów utworzonych przy Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej. Przykładem może być Międzyresortowy Zespół do spraw Opracowania Systemu Orzekania o Niepełnosprawności oraz Niezdolności do Pracy, który mimo zakończenia prac zespołu w dniu 31 marca 2018 r. do tej pory nie przedstawił efektów swojej pracy bądź też powołany w dniu 29 sierpnia 2016 r. przez panią Premier Beatę Szydło Zespół do Spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin, który miał się zająć realizacją wspomnianego już wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r. o sygnaturze K 38/13.

Wobec powyższego oraz w celu zmobilizowania Rady Ministrów do podjęcia odpowiednich działań zmierzających do poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych w Polsce, za uzasadnione uważamy złożenie wniosku o wyrażenie wotum nieufności wobec Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej Elżbiety Rafalskiej.